R5700

Thankless, Rebellious Absalom

நன்றிகெட்ட கலகக்கார அப்சலோம்

2 சாமுயேல் 18:1–15

அப்சலோமின் கதை– தன் தந்தையிடமிருந்து எப்படி மாறுபட்டிருந்தான் – வீணாக்கப்பட்ட அவனது சந்தர்ப்பங்கள்– தனது தந்தையின் உயிரை வாங்கத்தேடிய கீழ்ப்படியாத மகனும் ராஜதுரோகியுமான அவனது இகழத்தக்க முடிவு – மனிதன் உருவாக காரணமாகும் பையன்–பெற்றோர்களின் பொறுப்பு–பெற்றோர்கள் உருவாக்குவதுதான் குழந்தை– குழந்தையை பெற்றால் மட்டும் போதாது.

"பிள்ளைகளே, உங்கள் பெற்றோருக்குக் கர்த்தருக்குள் கீழப்படியுங்கள், இது நியாயம்." எபேசியர் 6:1

"நன்றிகெட்ட பிள்ளையை பெற்றிருப்பது, பாம்பின் பல்லைக் காட்டிலும் எவ்வளவு கூர்மையானது!"

இன்றைய நமது பாடம் அப்சலோமின் மரணத்தைக் குறித்து விவாதிப்பது ஆகும். போதுமான அளவு வெளிப்படையானதும் விமர்சனம் இல்லாததுமாகும். எனினும் இந்த இளம் இராஜகுமாரனின் வாழ்க்கையை திரும்பிப்பார்ப்பதும், அவனது சிலதோல்விகளை கவனிப்பதும் நமக்கு முக்கியத்துவம் உள்ளதாக இருக்கும். முதலாவது பார்க்கும்போது, அவனது பிறப்பு நற்பிறப்பு அல்ல. அவனது தாய், தாவீது ராஜாவின் மனைவி, அருகிலுள்ள ஒரு புறஜாதிராஜாவின் மகள். ஒருவேளை அவனது தாய் மிகவும் அழகானவளாக இருந்திருக்கலாம். ஏனெனில் அவன் அழகான பையனாகவும், அழகான வா–பனாகவும் பண்பாளனாகவும் எல்லாராலும் விரும்பப்படுகிறவனாகவும் இருந்தான் என்று வேதவாக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவன் ராஜகுடும்பத்தில் ஒரு அங்கமாக இருப்பது அவனுக்கு அனுகூலமற்றதாக இருந்தது. முகத்தில் வேர்வை சிந்த உழைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

அப்சலோம் தனது சகோதரியினிமித்தம் தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் அம்னோனை கொன்றுபோட்ட காரியத்தினால்தான் அப்சலோம் நமது கவனத்துக்கு முதன்முதலாக கொண்டுவரப்பட்டான். இதனிமித்தம் பாதுகாப்புக்காக தனது தாத்தாவிடம் ஓடிப்போனான். இப்படியாக தனது தந்தையின் செல்வாக்கி–ருந்தும், உண்மையான மதத்தி–ருந்தும் இன்னும் விலகிப் போனான். பல வருடங்களுக்குப் பிறகும் அவனது தந்தை அப்சலோமின் மேல் அன்பு செலுத்தவோ, வருத்தப்படவோ இல்லை. தூண்டுத–ன் பேரில் தாவீது, அப்சேலாமை எருசலேமுக்கு கொண்டு வரச் சொன்னான். ஆனால் தாவீது அவன் முகத்தை பார்க்க விருப்பமில்லாமல் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் இருந்தான். இவைகளெல்லாம் அப்சலோமுக்கு விரோதமாகவே இருந்தன. இந்த துரோகத்தை இஸ்ரயே–ன் ராஜாவாகிய அவனது தந்தையால் மன்னிக்க முடியாதிருந்தது.

அப்சலோமின் சதி

சாதாரண குறைகளை தீர்க்க இஸ்ரேல் தேசம் முழுவதும் நியாயாதிபதிகள் இருந்தனர். ஆனால் அவர்களது தீர்ப்பு திருப்தியில்லாதிருந்தால் உச்ச நீதிமன்றமாகிய ராஜாவிடம் மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டது. தாவீது ராஜா ஆலயத்துக்கு தேவையான பொருட்களை சேகரிப்பதில் மிகவும் மும்முரமாய் இருந்து ஓய்வில்லாதிருந்தான். ஆனால் அவனது மரணம் வரை ஆலயம் கட்டப்படவில்லை. இதனால் ஜனங்களுக்கான அவனது உச்சநீதிமன்ற வேலைகளில் ஓரளவுக்கு தடை ஏற்பட்டது. ஆகையால் அநேக முறையீடுகள் தாமதம் அடைந்தது. ஆகையால் விரும்பப்பட்ட பலன்களுக்காக அவர்கள் காத்திருந்ததாகக் காணப்பட்டார்கள்.

எனினும் தாவீது ராஜாவின் நீதி பரிபாலன காரியங்களில் தொய்வு இருந்ததாக நம்மால் உறுதியாக கூற இயலவில்லை. சூது நிறைந்த அவனது மகன் அப்சலோம் தன்னை மிகவும் பிரபலப்படுத்திக்கொண்டான் என்பதை மட்டும் நாம் அறிவோம். அவன் ஜனங்களிடம் மிகவும் கிருபை உள்ளவனாகவும், அந்நியோன்னியம் உள்ளவனாகவும் இருந்து அவர்களது குறைகளை கேட்க எப்பொழுதும் தயாராயிருந்தான். ஜனங்களிடம் மிகவும் தந்திரமாக பதிலுரைத்தான். அவர்களது காலதாமதத்திற்கு வருத்தத்தைத் தெரிவித்தான். "நான் ராஜாவாயிருந்தால் வேற மாதிரியாக இருக்கும்"என்று ஜனங்களிடம் கூறினான். இப்படியாக வஞ்சகத்தினாலும், சதியாலோசனையினாலும் கபடத்தினாலும் தனது தந்தையிடமிருந்து "இஸ்ரயேல் மனுஷருடைய இருதயத்தைக் கவர்ந்துகொண்டான்" என்று நாம் வேதத்தில் வாசிக்கிறோம். ஜனங்களும் இப்படிப்பட்ட மனுஷன் ராஜாவாயிருந்தால் எவ்வளவு மேன்மையானதாக இருக்கும் என்று நினைக்க ஆரம்பித்தார்கள். தேவன்தான் இஸ்ரயே–ன் ராஜா என்ற உண்மையை கவனியாது விட்டதுபோல் ஜனங்கள் காணப்பட்டார்கள். வேதாகமம் கூறுவது போல தாவீது ராஜா கர்த்தருடைய சிங்காசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். (1 நாளாகமம் 29:23)

அப்சலோம் கண் கவருகிறவனாகவும் அழகான ராஜகுமாரனாகவும் அடர்த்தியான முடி உள்ளவனாகவும் இருந்தான். அவன் இரதத்திலே சென்றான். தனக்கு முன் ஓட ஐம்பது சேவகர்கள் இருந்தார்கள். தனது வருகையை முன் அறிவிப்போனும் இருந்தான். யோசனையற்ற ஜனங்கள் இதை போற்றுகிறவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த மினுமினுப்பான தொற்று நோயி–ருந்து ஒரே ஒரு ஞானவான் மட்டும் இழுக்கப்படாமல் விலகியிருந்தான்.

அப்சலோம் தனது தந்தையின் மத உணர்வை அறிந்திருந்தான். அதில் அவனால் வெளிப்படையாக பங்கு பெறமுடியவில்லை. தனது தந்தைக்குப் பிறகு தன்னை அவர் ராஜாவாக்கமாட்டார் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். தாவீது ராஜா வயது சென்றவனாயிருந்தபடியால் அடுத்த ராஜாவுக்குரிய காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை. சாத்தானின் ஆசை மற்றும் துரோகமான வழியை பின்பற்றி அப்சலோம் தனது தந்தைக்கு துரோகியாக ஆனான். அவன் ஒரு படையை ஏற்படுத்தி, தன்னை ராஜாவாக பிரகடனப்படுத்தினான். இந்த காரியத்தையெல்லாம் சீக்கிரமாகவும் செவ்வையாகவும், இவனால் கவரப்பட்ட அநேக ஜனங்களின் அனுதாபத்தோடு செய்தான். தாவீது ராஜாவும் அவனது படையினரும் அவனுக்கு உண்மையாயிருந்தவர்களும் தப்பிப்பிழைக்க ஓட தீர்மானித்தார்கள். நமது பாடம் அப்சலோமின் பெரிய படைக்கும் தாவீது ராஜாவின் சிறிய படைக்கும் நடந்த போரை விவரிக்கிறது. தாவீது ராஜாவின் படை நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தது. வெற்றி தாவீது ராஜாவுக்கு கிடைத்தது. தாவீது தனது மகனாகிய அப்சலோமை கொல்ல வேண்டாம் என்று கட்டளையிட்டிருந்தும் அவன் கொல்லப்பட்டான்.

தனது தந்தையை கொல்ல விரும்பிய, ஜனங்களால் கவரப்பட்ட, கலகக்கார, வஞ்சகமுள்ள, பிரகாசமான பகட்டான, பேராசையுள்ள மனிதனுக்கும் தேவனுடைய இருதயத்துக்கு ஏற்ற மனிதனுக்கும் இடையே இங்கே எப்படிப்பட்ட ஒரு வேறுபாடு! தேவனுடைய மனிதன் ஒரு புறம் பலவீனமுள்ளவனாயிருந்தாலும், அவைகள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு, வருத்தப்பட்டதாலும், தேவனிடம் உண்மையுள்ள இருதயத்தை பெற்றிருந்தான். அவன் தன் மகனிடம் அனுதாப அன்பைக் கொண்டிருந்தது அவனது புலம்ப-ல் காணப்படுகிறது. “என் மகனாகிய அப்சலோமே, என் மகனே, என் மகனாகிய அப்சலோமே, நான் உனக்குப் பதிலாக செத்தேனானால் நலமாயிருக்கும்!”

ஒரு மிக முக்கியமான கொள்கை

மனித சித்தம் அதிசயத்தக்கது. ஒவ்வொரு பையனும் அவனது எதிர்காலத்திற்கு அவனே பொறுப்பாகிறான் என்று நாம் சொல்லுவோம். ஆகையால் நமது கூற்று, சுயமுயற்சியால் உயர்ந்த மனிதன், அவ்வளவு அதிக மோசமில்லை.

எனினும் இது பெற்றோர்களை மன்னிக்காது. ஓரளவுக்கு திறமையுள்ள தகுதியான குழந்தையை பிறப்பிக்கச் செய்வது பெற்றோரின் கடமையாகும். வெளியரங்கமான அழகில் மட்டுமில்லாமல், மனசாட்சியுள்ள, நீதியான தேவனுக்கும் நீதியின் கொள்கைகளுக்கும் உண்மையாய் இருக்கக் கூடியவனாக பிறப்பிக்க வேண்டும். வாழ்க்கையின் சரியான எண்ணத்தை உருவாக்குவதும், சரியாக புத்திமதி கூறுவதும் பெற்றோரின் கடமையாகும். ஏனெனில் வேதாகமம் கூறுகிறதாவது; “பிள்ளையானவன் நடக்க வேண்டிய வழியிலே அவனை நடத்து; அவன் முதிர்வயதிலும் அதை விடாதிருப்பான்.” (நீதிமொழிகள் 22:6)

அநேக நூற்றாண்டுகளாக போதிப்பிக்கப்பட்டும், கற்பிக்கப்பட்டும் இருந்தாலும் வெகு சில பெற்றோர்களே குழந்தைகளை பிறப்பிக்கும்போது தங்களது கடமைகளை உணர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது பரிதாபகரமானதாக காணப்படுகிறது. எனவே சில தகப்பன்மார்களே தங்களது மனைவிகளையும், குழந்தைகளையும் பாதுகாத்து பராமரிப்பது தமது கடமை என்பதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள்; மனசாட்சியும் உயர்ந்த குணமும் உள்ள மனைவி குடும்பத்திற்கு தாயாக இருக்கும்படி தேர்வு செய்வது அவர்களது கடமையும் உரிமையுமாகும். அது மாத்திரமல்ல, அவள் கர்ப்பம் தரித்திருக்கும் காலத்தில் நல்ல சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தித்தருவது அவனது கடமையாகும். அதாவது அவளது மனமும் இருதயமும் சுத்தமாக, அன்புடையதாகவும் தேவனுக்கும் நீதிக்கும் உண்மையாக இருக்கும்படியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும். ஏனெனில் அவர்களது குழந்தைக்கு நற்குணங்கள் பதிய வைக்கப்படடு, பாவ குணங்கள் பதிவது குறைக்கப்படவும் இது அவசியமாக இருக்கிறது. வேதம் கூட “ஜனங்கள் அறிவில்லாமையினால் சங்காரமாகிறார்கள்” என்று நன்றாய் கூறுகிறது. (ஓசியா 4:6)

இனத்தை உயர்த்துகிற உந்துத-ல் நமது கவனம் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறது என்பது உண்மை. ஆனால் எதற்காக? இந்த போதனையின் முக்கியத்துவம் ஆரோக்கியமான மற்றும் சரியான வாழ்க்கை துணையை தேர்வு செய்வதைப் பற்றியது. நாம் குறிப்பிடுகிற கொள்கைகளுடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கும்போது அது முக்கியமில்லாததில் அமிழ்ந்து போகிறது. அதாவது கர்ப்பந்தரித்திருக்கும் காலத்தில் தாயின் மனதில் இருப்பவை குழந்தைக்கு பதிவாகிறது. அனுகூலமாகவோ அனுகூலமில்லாமலோ அவளது குழந்தையின் குணலட்சணம் பதிவாகிறது. ஒரு பரிபூரண குழந்தையை உருவாக்குவது நிச்சயமாக ஒரு தாயினால் கூடாத காரியம்தான். ஆனால் அவளது சொந்த உயர்ந்த, உறுதியான, உண்மையான குறிக்கோள்கள், பரிசுத்தமான உயர்ந்த நல்ல காரியங்களில் பொருத்தப்படுகிறது. இப்படியாக அவளது குழந்தை மாமிச பிரகாரமாகவும் அறிவின் பிரகாரமாகவும், நல்லொழுக்கம் பிரகாரமாகவும் அதிகமான அனுகூலத்தை அடைகிறது. சிருஷ்டிப்பின் போட்டோ-டிராமா (Photo Drama of Creation) புத்தகத்தில் நாம் காண்பித்திருக்கிறதுபோல, பூரண தாயாகிய ஏவாள் அவளது மகன் காயீனில் பொறாமை, சந்தோஷமற்ற மனச்சார்பு போன்ற குணங்களை பதிய வைக்க முடிந்தது, பதிய வைத்தாள். இந்த குணம் அவனை தனது சகோதரனை கொலை செய்யும் அளவுக்கு கொண்டு சென்றது.